

Sygn. akt II K 951/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Maciej Babiarz

Protokolant: st. sekretarz sądowy Donata Gołaś – Gwarda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 roku w Puławach

sprawy **E. K.**, s. W. i M. z d. S., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że w dniu wielokrotnie znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe J. K., tj. w dniu 8 kwietnia 2015 r.

w SMS-się skierowanym do oskarżycielki prywatnej nazwał ją "tępakiem",

w dniu 11.06.2015 r. w skierowanych do oskarżycielki e-mailach nazwał ją "szmatą" i "złodziejem", w dniu 21 czerwca 2015 r. w SMS-sie nazwał oskarżycielkę prywatną "szmatławcem", w dniu 03.08.2015 roku

w skierowanym do oskarżycielki prywatnej e-mailu nazwał ją "idiotką"

i "debilką", w dniu 01.10.2015 r. w skierowanym do oskarżycielki prywatnej e-mailu nazwał ją "idiotką" i "debilką", w dniu 03.12.2015 r. w skierowanych do oskarżycielki prywatnej e-mailach nazwał ją "debilką" i "szmatą",

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **E. K.** uznaje za winnego tego, że w okresie czasu od 08 kwietnia 2015 r. do 03 grudnia 2015 r. sześciokrotnie,

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pośrednictwem krótkich wiadomości tekstowych oraz usługi poczty elektronicznej znieważył J. K. słowami powszechnie uznanymi za wulgarne w zamiarze, by zniewagi do pokrzywdzonej dotarły, tj. czynu wyczerpującego znamiona występkę z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 216 § 1 k.k. skazuje go na karę **150 /stu pięćdziesięciu/** stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **10 /dziesięciu/** złotych;

II. na podstawie art. 628 § 1 pkt 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego E. K. na rzecz oskarżycielki prywatnej J. K. kwotę 300 /trzystu/ złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie kosztów procesu;

Sygn. akt II K 951/15

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Rejonowy w Puławach ustalił następujący stan faktyczny sprawy. .

Od 2014 r. oskarżony E. K. i oskarżycielka prywatna J. K. są po rozwodzie. Kontaktują się jednak za pośrednictwem wiadomości tekstowych oraz wiadomości poczty elektronicznej, głównie w kwestiach finansowych.

Podczas tych kontaktów w dniu 8 kwietnia 2015 r. oskarżony zwrócił się do oskarżycielki prywatnej słowami: "tępaku", w dniu 11 czerwca 2015 r. nazwał ją "szmatą" i "złodziejem", w dniu 21 czerwca 2015 r. "szmatławcem", natomiast

w dniu 3 sierpnia 2015 r. "łachem". W dniach 1 października oskarżony użył w stosunku do oskarżycielki prywatnej sformułowania "idiotko", a tego samego dnia oraz 3 grudnia 2015 r. "debilko" oraz "szmatą".

(dowód: zeznania świadków J. K., k. 68v-69, A. H., k. 69, wydruki wiadomości oskarżonego, k. 7-20).

Oskarżony mimo możliwości nie stawiał się na rozprawę główną. Złożył natomiast odpowiedź na prywatny akt oskarżenia, podnosząc, iż prywatny akt oskarżenia stanowi przejaw psychicznego dręczenia oskarżonego przez oskarżycielkę, a oskarżenie jest fałszywe. Oskarżony wskazał, że zwroty, jakich używał pod adresem oskarżycielki nie miały na celu obrażenia jej, a użyte były w silnych emocjach i ich celem było uświadomienie oskarżycielce, jak bardzo niegodziwe, bezprawne, irracjonalne i niemoralne są jej zachowania.

Sąd w pełni obdarzył wiarą dowody z dokumentów, mianowicie załączonej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego wydruków z korespondencji oskarżonego kierowanej do pokrzywdzonej. Mając na uwadze, że dowód ten był bezpośrednim dowodem pozwalającym ustalić, jakich sformułowań używał oskarżony wobec oskarżycielki pozostałe dowody Sąd pominął, jako nieistotne dla rozstrzygnięcia. W szczególności dotyczy to wydruków z wiadomości przekazanych przez oskarżonego, które nie miały żadnego znaczenia w sprawie, bowiem nie zawierały zwrotów obelżywych

kierowanych pod adresem oskarżonego. W szczególności wiadomości udostępnione przez oskarżonego nie wykazały, by jego zachowanie spowodowane było wyzywającym zachowaniem się oskarżycielki. **Sąd zważył, co następuje:**

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego E. K. nie budzi żadnych wątpliwości i została w pełni udowodniona. Oskarżony w chwili popełnienia przestępstwa był osobą mającą pełną poczytalność, jest zatem osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie oskarżonemu winy. Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić mu zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z normami prawa karnego normy te naruszył wypełniając i to wielokrotnie znamiona przestępstwa określonego wart. 216 § 1 k.k.

Powołany wyżej przepis stanowi, że kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 maja 2008 roku sygnatura III KK 234/07 (opublikowanym w Orzecznictwie Sądu Najwyższego Izby Karnej i Wojskowej 2008/9/69 oraz w Biuletynie Sądu Najwyższego 2008/9/13, jak i w „Prokuratura i Prawo” - wkładka 2008/12/9) wyraził słuszny pogląd, że: „przestępstwo zniewagi polega na użyciu słów obelżywych lub sformułowanie zarzutów obelżywych lub ośmieszających, postawionych w formie niezracjonalizowanej. O uznaniu określonych sformułowań za "znieważające" decydują w pierwszym rzędzie ogólnie przyjęte normy obyczajowe”.

Sąd Rejonowy w pełni podzielając cytowany wyżej pogląd Sądu Najwyższego stwierdza, iż istotnie sformułowania oskarżonego wyczerpują powyższą definicję, bowiem niewątpliwie użył on względem pokrzywdzonej słów obelżywych i to w formie niezracjonalizowanej. Zapatrywanie, iż nie miał on zamiaru znieważenia pokrzywdzonej stanowi jedynie linię obrony. Kierując do oskarżycielki zwroty, takie, jak ustalono na wstępie, musiał

przewidywać i godzić się z faktem, iż taki właśnie skutek osiągnie. Słowa te bowiem niewątpliwie dalece wykraczały poza przyjęte normy obyczajowe.

Ze względu na wyżej powołane okoliczności Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 216 § 1 k.k.

Odnosząc się do wymiaru kary Sąd orzekający zważył, co następuje.

Przepisy art. 53 § 1 i 2 k.k. zawierają tzw. dyrektywy sądowego wymiaru kary. Zgodnie z powołanymi przepisami Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy i uwzględniając czynniki i okoliczności szczegółowo w tych przepisach wskazane odnoszące się zarówno do samego czynu o który dane postępowanie się toczy, jak i do postawy i właściwości oskarżonego (między innymi stopień społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze względem oskarżonego, właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu).

Kierując się dyrektywami zawartymi w przepisach art. 53 § 1 i 2 k.k., Sąd Rejonowy uznał, iż adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy będzie grzywna w wysokości 150 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił uporczywość oskarżonego w nierespektowaniu prawa, a także jego upartą i złośliwą postawę w całym kontekście sytuacyjnym będącym tłem niniejszej sprawy. Powyższe okoliczności świadczą o ugruntowanym u oskarżonego zamiarze szkodenia pokrzywdzonej, bądź to lekceważenia jej godności niezależnie, jaki cel oskarżonemu przyświeca bezpośrednio i to szkodenia jej wbrew zasadom współżycia społecznego. Sąd uwzględnił jako okoliczność obciążającą także postawę zaprezentowaną przez oskarżonego już po popełnieniu przestępstwa a w szczególności brak jakiegokolwiek skruchy, a nie bez znaczenia jest tu posługiwanie się przez oskarżonego również w toku postępowania i w treści odpowiedzi na prywatny akt oskarżenia insynuacjami oraz poniżającymi zwrotami i epitetami skierowanymi przeciwko godności i czci oskarżycielki. Świadczy to zdaniem Sądu o pewnej demoralizacji oskarżonego przejawiającej się w braku po jego stronie należytego krytycyzmu co do

popełnionego na szkodę pokrzywdzonej przestępstwa. Wymierzając karę Sąd uwzględnił ponadto to, że oskarżony w żaden sposób nie został przez pokrzywdzoną sprowokowany do popełnienia przestępstwa a ponadto uwzględnił potrzeby w zakresie celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej.

Na podstawie art. 628 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd orzekający zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej kwotę 300 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanej równowartości wydatków postępowania, uiszczonej przez nią przy wnoszeniu do Sądu prywatnego aktu oskarżenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd Rejonowy w Puławach orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.